

A tojásból teremtett lány

Volt egyszer egy király és annak egy fia. Amikor a fiú már nagy lett, mondja néki az apja:

- Fiam, ideje lenne megnősülnöd. De feleségül csak olyan lányt vehetsz el, mint amilyen az anyád volt! Olyant, aki nem született meg soha, hanem megteremtődött!

A királyfi útnak indult feleséget keresni magának.

Ahogy megy, mendegél az úton, már minden enivalója elfogyott éppen. Ekkor az útszélen egy nagyobbacska tojást vett észre, ott gurult előtte. Felemelte, nézegette, már-már arra gondolt, hogy éhét csillapítja vele. Feltörte, de legnagyobb csodálkozása közepette abból egy gyönyörű szép lány bújt elő.

- Vízet, vizet, mert mindjárt meghalok! - mondta a királyfinak.

A királyfinál nem volt víz, ezért a lány, ahogy megteremtődött, ott nyomban meghalt.

Búsan mendegélt tovább a királyfi. De ismét melléje szegődött a szerencse, és megint talált egy tojást. A lány itt is kibújt a tojásból, és ahogy megteremtődött, úgy azonnal meg is halt, mert a királyfinak most sem volt vize.

A királyfi tovább búsult. Ahogy ment az úton, ismét egy tojást talált, ott gurult előtte szép lassan. A királyfi óvatosan megfogta a tojást, s gondolta, ő bizony fel nem töri addig, amíg az aranykúthoz nem ér. Amikor odaért az aranykúthoz, vizet mert a vödörbe, és feltörte a tojást. A harmadik lány is vizet kért a királyfitól, az meg adott neki inni.

- Köszönöm, megmentőm - mondta a lány, és átölelte, megcsókolta a királyfit.

A két fiatal egymásba szeretett ott nyomban. Csak az volt a baj, hogy a lány anyaszült meztelen volt.

- Itt várj rám, majd visszajövök érted! - mondta neki a királyfi.

Azon nyomban hazafele vette az útját, hogy ruhát hozzon a tojásból teremtett lánynak. A lány felmászott a kút mellett lévő fára, és elrejtőzött a fakoronában.

A kútra éppen akkor jött oda vízért egy boszorkányos lány, akinek ördögös anyja volt. Ahogy benézett a kútba, észrevette a lány tükörképét.

- Honnan kerültél ide ilyen meztelenül? – kérdezte a tojásból teremtett leányt.

A lány mit sem sejtve sorjában elmesélte a történeteket, hogyan mentette meg őt a királyfi. A boszorkányos lány gondolt egyet, és lerántotta a fáról a gyönyörű szép leányt. Ekkor a tojásból teremtett leány a kút vizébe esett, a csúnya lány meg szépen felmászott a fára.

Visszaért a legény és látja a fán ülő meztelen lányt.

- Veled meg mi történt? – kérdezte ámulva-bámulva a királyfi.

- Túl sokáig voltál távol. A nap erősen sütött és fekete lettem, de majd újra megszépülök, ha elveszel feleségül - válaszolta a lány a fa lombjában ülve.

A királyfinak nem volt mit tennie, és a lányt hintaján hazavitte. Ám még mielőtt hazavitte volna, az öreg király meghalt, így hát a megüresedett királyi trónra ő került királynak.

A királyfi nem tehetett mást, feleségül vette a csúnya lányt.

Másnap reggel egy öreg vadász jött a királyi palotába, és ezeket mondta:

- Felséges királyom, nézd, mit fogtam ki az aranykútból? – és egy aranyhalat mutatott a királyfinak. – Mivel nincs hol tartanom, elhoztam hát kegyelmednek!

- Köszönöm – mondta néki a királyfi, és gazdagon megjutalmazta.

A szolgálkkal forrásvizet hozatott egy üvegedénybe, abba tette az aranyhalat.

A fiatal király szívesebben tartózkodott a trónteremben, ahol a vízzel telt üvegedény állott, mint bárhol másutt.

Elment akkor a lányához az ördögös asszony, és azt mondta neki:

- Tedd magad betegnek, halálos betegnek, és mondd, hogy ha te ennek az aranyhalnak a húsból nem eszel, meghalsz. Ne félj semmit, a király mindent elkövet, hogy életben maradj, mert amíg a menyasszony után volt, meghalt az édesapja, most gyászlobogó alatt áll a vár.

Úgy is történt. Bemegy a király a csúf feleségéhez, és mondja neki:

- Kelj fel, nézd meg, micsoda gyönyörű aranyhalat kaptam.

De az a csúnya királyné tizenkét párnán feküdt, és nem akart róla leszállni, csak annyit felelt:

- Ha én ennek az aranyhalnak a húsból nem eszem, én mondom neked, hogy rövid idő alatt meghalok.

Gondolkozik a király, mit csináljon, már egy éve lesz, hogy gyász alatt van a vár, most meghal a felesége, az másik év. Odaadta neki a halat, egye meg.

De hát mikor az asszonyok pucolták az aranyhalat, kinyitották az ajtót, huzat lett, és a huzat egy kis pikkelyt valahogy kikapott a szobából. Oda-künn esős idő volt, tovább nem mehetett a pikkely, mint az ereszcseréjéig. Ott az eső beverte a sárba a kis pikkelyt.

Hát, csodák csodája történt másnap reggelre! Amikor felkel az inas, látja, hogy olyan nagy gyémánt körtefa van az ereszcseréjében, hogy a tetejét nem lehet látni. Gyönyörű gyémánt körték függenek rajta, és minden levélre ez van írva: „Aki ezt megszagolja, megfiatalodik, aki ebből a körtéből eszik, bármilyen beteg is, meggyógyul.”

- Felséges király atyám, jöjj ki azonnal, a világ legszebb dolgát látod, amelyet még sosem láttál!

Kifut a király, nézi, és meghajol a fa előtt, mert ő még olyan szépet nem látott. De már közben a boszorkány bement a lányához, és azt mondta neki:

- Te bűdös, mit cselekedtél? Most jelentsd a királynak, hogy ha azt a fát ki nem vágja, és boglyába nem rakatja, le nem petróleumoztatja, és egyszerre lángba nem borítja, te meghalsz.

Akkor bement a király a feleségéhez, és azt mondta:

- Kelj fel, jöjj ki, és nézd meg, micsoda szép dolgot látsz!

Azt feleli a királyné:

- Vesztedre van az neked. Ha te azt ki nem vágatod, boglyába nem rakatod, és petróleummal le nem öntöd, hogy egyszerre boruljon lángba, én rövid idő alatt meghalok.

Azt feleli a király:

- Hát halj meg, de ezt a szép fát én ki nem vágatom!

Óriási nagy nyögéssel fogott hozzá a kedves királyné lélegzetet szedni. Elszomorodott a király, hogy nem bírja ki ezt a sok szenvedést a házasságában. Most mit tegyen? Ha kivágatja a fát, örökös szép látvány tűnik el előle. Ha meghal a felesége, ismét másik gyász üt be.

Összeszorította a fogát, és kiadta a parancsot:

- Vágjátok ki a fát, rakjátok garmadába, égessétek meg, és pusztuljon egyszerre minden!

Hozzá is fogtak a parancsot teljesíteni, ki is vágta a fát. Mivel nagy volt, igen nagyot zuhant a földre. Mikor ledőlt, a tetejéből egy kicsi faforgács a király kerítésén kívül hajítódott. Ment arra egy szegény ember hazafelé, hát épp elébe került az a kicsi faforgács. De az olyan szépen világított, hogy a szegény ember felkapta, s gondolta: jó lesz majd a gyerekeinek játszani. A király meg lángba borította a fát, s az elégett. Nagy csendesség lett a környéken, akik látták, sírtak, és sajnálták ennek a világszépséges fának a pusztulását.

A szegény ember meg ment hazafelé, és vitte a kicsi világító faforgácsot. A gyerekek nagyon megörültek neki, s amikor jól kijátszották magukat, a szegény ember föltette a gerendára a faforgácsot. Közeledett az este, s mikor lámpát kell gyújtani, bizony mondom, száz lámpa sem adott akkora világosságot, mint ez a kis faforgács a gerendán. Meglátja a szegény ember:

- Jaj, ezt az Isten adta. Nem győzöm világítóval magam, milyen jó lesz, nem kell többet venni, ez a kis faforgács mindig fog nekünk világítani.

Másnap reggel mindenki elment otthonról, s minden úgy maradt a házban: az ágy vetetlen, a ház seperetlen, semmi étel az asztalon. De mire hazajöttek, az ágy szépen felvetve, a ház kisépergetve, az étel elkészítve, s az asztalra téve. Csak álltak, és álmélkodtak, hát vajon kijárt itt, ez még sohasem történt az ő házukban. Másnap ugyanezt találták. Akkor a szegény ember gondolkozni kezdett: „Hát, akárki járhat ide, az nekem nagy segítségre van.” – De már nem tudott megnyugodni: – „Hogy én ne tudjam, hogy kijár ide! Na, megállj – gondolta magá-ban –, megtudom én!”

Másnap reggel, amint kiment, úgy tett, mintha becsukta volna az ajtót, és a kulcsot kivette, hogy a kulcslyukon beláthasson. Letérdelt az ajtóhoz, és benézett a kulcslyukon. Egyszer csak mit lát? Leesik a kis faforgács a gerendáról, és válik egy gyönyörű szépség belőle, tiszta gyémánt a haja. Akkor az ember villámgyorsan kinyitotta az ajtót, és derékon kapta a meztelen lányt. Válott az a kezében kígyónak, békának, mindenféle csúf állatnak. De az ember azt mondta:

- Semmi ne légy, csak az, ami voltál!

Akkor annak kellett maradni, ami volt. A szépséges lány attól kezdve ott élt a szegény ember házában, s mindenben segített neki.

No, de mi történt? Jártak a királyhoz tollat fosztani. A király mindenkit meghívott, mindenkinek kellett menni tollat fosztani. És mit csináltak a tollfosztók, azt találja ki valaki! Hát azt, amit én

csinállok most: meséltek. Előbb az egyik, aztán a másik. Elvitte a szegény ember felesége is a lányát a királyhoz tollat fosztani, azt a világ szépségét. Az arcát eltorzította, bekente valamivel, rossz ruhában ment. Mikor bemegy a király palotájába, hát látja, hogy a felséges királyné anyám tizenkét párnán fekszik, huszonnégy párna a feje felett, nagy fényességben, nagy dicsőségben pihen. Egyszer csak bejött a király, s leült mesét hallgatni. Mindenki mesélt már, csak a széplány nem. Odamegy hozzá a király, s mondja neki:

- Na, gyermekem, most te mesélj.

Feleli a lány a királynak:

- Felséges király atyám, én nem tudok mesélni.

- No, ha nem tudsz mesélni, beszéld el az életed sorát.

Akkor elkezdett mesélni a fiatal lány:

- Hol volt, hol nem volt, volt, egyszer voltam, tojásban gurultam, csak gurultam és gurultam, amikor egyszer csak megfogott és fölemelt egy kéz, elvitt az aranykúthoz...

A királynak nyitva maradt a szeme-szája: honnan tudja ez a lány ezt a dolgot, hát, ez velem történt, hát, most rólam beszél.

A lány meg mondta tovább a mesét, és amikor odaért, ahol felültette a királyfi a világszép asszonyt a fára, akkor a lány lekapta a kendőt a fejről, és felállott:

- Én vagyok az, felséges atyám, akit a vízbe dobtak.

A királyfi a nyakába ugrott, ölelte-csókolta:

- Szívem szép szerelme, te az enyém, én a tiéd, sose hagyjuk el egymást!

Akkorára már az inasok ott voltak, és a királynét összekötötték, a ruhát lehúzták róla. De a felséges

menyasszonynak nem kellett ruha sem, mert volt neki szép ruhája is, csak eddig nem járhatott benne.

Börtönbe vitték a gonoszt, katonaságot állítottak melléje. Másnap összehívatta a király a hercegeket, bárókat, grófokat a világ minden részéről, hogy adjanak tanácsot: mit érdemel, aki a világszép asszonyt képes volt elveszejteni. Eljött a nagy sokaság, nézni, hogy néz ki az ókirályné, én mondom, hogy a rossz, rögzös útnál is csúnyább volt. Az egyik mondott egyet, a másik mondott mást, egy öregember meg azt mondta, hogy kössék két szilaj csikónak a farkához a két lábát, vigyék ki az erdőbe, ostorozzák meg a két szilaj csikót, és bocsássák el.

Úgy is történt. A király pedig megesküdött a menyasszonyával, aki lám, nem anyától született, hanem úgy teremődött, s nagy boldogságban éltek együtt békeességben, szépségben.

magyar népmese